

jala pärast." Ehmatuse hirm oli mind nõnda kohmetanud, et ma kät ega jalga ei wõinud liigutada. Wõeras mees astus ligemale, aitas mind jalule, talutas mind ühe ligi seiswa puufänno juure, laskis mind fänno otsa istuda, ja käs kis teistkorda: "Mängi mulle üks jala pärast lugu." Kui mina alles lahtlasel meel seltsin kargatas ta kurja suuga: "Mängi, ehk mina wäänan so filmnõo kulla!" Mis teha? Minofesed kaela jooned olid mul kallid; sellepärast wõtsin wioli ja hakasin mängima. Rabamaoga meehike hakkas tantsima, kui keder; ei olnud mina weel elades niisugust tantsi näinud! Si tantsinud siin jalad ja keha, waid ka filmnõgu keeras kui ratas, et mitokord lõug ülewal ja otsa esine lõua kohal ripus. Siiski käs kis ta mind ila rutumast mängida. Mina saagisin kõigest wäest, aga ei jõudnud siiski meehikese tantsi hirmu kustutada. Wiimaks lõpes mino jõud; ma langesin wioliga fänno otsast maaha, ja ei wõinud üht liiget enam liigutada. Kui filmad jälle lahti lätsid, seisis pääw juba keshommiko kõrgusel. Pea oli mul raske ja uimane, et tül aega lõks, enne kui aro sain, kas imelik lugu tõsi wai tühi unenõgo oli olnud. Uega möõda märkas in, kes mo tantsia oli olnud." —

Saitwad meehed tül aega Wioli Lõno tantsi lugu naernud, ja klaasid tühendanud, siis tõtasid aidamees ja kubjas koe tagasi, lubades, neljapäaw nädala pärast aegsaate weskile tulla.

Udupiltwes pime sügiseni õõ oli juba ligi kufeni ulatanud, kui ülemal nimetatud neljapäawa õhtul meie rahahaugo kaewajad weskilt minema jõudsid. Meestel kõigil raudlabidad ja kangid õlal, ja mõl dril latern tulega lue õlma al; isand sõitis lepituse hinna kotiga musta tõi seljas, kass raha-kotis ja kuf kaenla al. Hansul audund musta kanamunad korwikeses ühes, ja suitsetamise rohud teises käes; pik mõel wõõ all. Enne kui kodunt minema läksid õpetas neid tark isand igas tükis, kuidas kedagi ei teel ega kaewamise tööl sõna ei tohtind rääkida, waid kõik tallitused pidid waiksel kombel õpetatud märkide järel toimetatud saama. Ka ei olnud kellegil luba üle õla tagasi waadata, ega mingi kogemata juhtumise pärast ehmatust näidata. "Kes kartlik on," ütles isand — "jäägo paremine koe!" Meehed kiinitasid ühest suust, kuda neil kellegil hirmo ja kartust ei pidand olema, ja tõutasid tõrkumata meistri käsusi täita. "Kui kõik nii kaugele ettevalmistatud," ütles isand — "et tõi hakan ohwerdama, siis peate teie sadawiiskümmes sammo rahahaugust eemale lõune poole minema, kummuli maaha heitma, ega tohi ükski enue oma pead maast ülesse tõsta, kunni ma kolm korda ollen hüüdnud: "Eoorokol tõsta lasti!" — Teil ei ole midagi kartust, kui mino käsud täielikult täidate; kül mina oma nahka hoian ja teid warjan. Uga kes kaso wasto eksib, se langeb warjaja waimude nuhtluse alla, kus tema hõlpsalt elo wõib kaudata." Meehed tõutasid teistkorda, igas tükis sõnakuulikuks jääda.